

Lackfi János

A zombi zsoltára

*Uram, szabadulásom Istene,
éltfogytom Istene,
felfüggesztettem Istene,
házi őrizetem Istene!
Éjszaka mindenki néger,
éjszaka mindenki zsidó,
éjszakától feketült bőrrel,
szénné égett lélekkel
kiáltottam hozzád,
éjszaka minden blues és ballada.
Éjszaka jobban fáj a fáj,
éjszaka nagyobb tölcsernek tűnik
az Isten fülkagylója, belefér a világ
örvénylő panasza,
éjszaka messzebbre elhallatszik
nyüsztésünk, nincs az a sok
serteperte, Istennek se kell
hallókészülék.
Torkig voltam a bajjal,
fülelmen folytak ki a gondok,
kiverte bőrömet a fájdalom,
vörös csipkehímzése lettem a kinnak,
hát nem egy matyó, Uram!
Alászálltam a zombik közé,
röhejes halloweeni maskara lettem,
gyerekek jöttek hozzám töklámpással,
adjak nekik csokit, cukrot, aprót,
rájuk rivalltam, nem látják,
hogy én igazi vagyok,
azt mondták, nem látják,
és ahhoz képest*

*elég béna a jelmezem.
Döngútba csörlővel
bocsátottak alá,
földet rá, egy réteg hamu,
egy réteg salak,
egy réteg agyag,
egy réteg őseim csontjából, húsából,
egybeszakadnak a nemzedékek
a rettentő humuszban,
az őrjítően tiszta bomlásban,
tiltakozhatom, hogy még élek, Uram,
nem vagyok való a régészek tortájába
csokinak, trágyának, tőzegnek.
Hevertem, élő a halottak közt,
fűtöttem őket, hűtöttek,
odafagyott rájuk piros ajkam,
odasült rám kékes ajkuk,
kiszabadult belőlem az élet,
belém szabadult a halál,
elmerültem, vízbe dobott kőbalta,
felpörögtem, égbe dobott kőbalta.
Kihullottam emlékezeted perselyéből,
lesüllyedtem emlékezeted iszapjába,
kezed nem emlékezett érintésemre,
arcfelismerőd nem támogatta
fantomképemet.*

*A legalsó gödör alá kerültem két emelettel,
a mélygarázs alatti mélygarázsba,
ahol torpedóval sem lehetne
szétrobbantani a sötétet,
ahonnan hordhatnák traktorok
éjjel és nappal, bányászhatnák
éjjel és nappal, egyre mélyebb
lenne csak a fekete,
feneketlen kútba zuhanás*

végtelenítve.
*Haragod előzönlött,
mint a tömbházakat, szállodákat,
autókat, tetemeket hömpölygető cunami,
fortyogó undormánnyá váltam,
habos semmiséggé, mely tőled
sokezer kőhajításnyi fényévre távolodik.
Rázáródtam magamra, mint kalicka,
mint börtöncella vagy vakablak,
mint ördöglakat, mint beragadt befőtt,
kinyithatatlaná váltam színed előtt.
Szemeim szottyadt szilvák,
melyekben többé nem izeg-mozog
a látvány férgé.*

*Kezemet kiterjesztve kiáltottam
hozzád álltó nap, Uram, hallgass meg.
Hiszen a zombik nem hirdetik nevedet,
a kísértetek nem magasztalnak,
a hullajelöltek nem táncolnak neked,
a múmiák nem szerződnek veled,
halottnak a csók a te szentséged,
aki megnyuvadt, nem tart sátoros ünnepet.
Nem jársz jól, Uram, nem járok jól én sem,
valld be, eltrafált reggeli imám dobócsillaga,
jobb nekem s jobb neked,
ha nem rejted el arcod,
ha viszaragyoghatom fényed,
ha lufikba fújom lelkem,
s felerisztgetem magas színed elé.
Ifjúkoromtól tántorgok és küszködöm,
megjártam minden nyomorúságot,
meglátom arcom a tükörben,
és leköpöm, folyvást előttem van
bensőm fertelmes szemétdombja.
Tankoddal átmentél csontjaimon,*

*olajsütőben préselt lelkem zsírnját,
rettegtem tőled, halálra váltam,
a víz szintje tetőzött egyre körülöttem,
nem maradt talpamatnyi száraz,
hová meneküljek,
napjaim bekerítettek, mint kiéhezett véredek,
szottyadt lábikráim csodás desszert nekik.
Elhagyott szeretőm, elpártolt minden társam,
itt ülök a sötétben,
itt ül bennem a sötét,
lógázza bennem a lábát,
lógázom benne a lábam,
és faljuk egymást, mint a kannibálok.*

Albrecht Dürer (1471–1528) – Madonna gyermekeivel, tanulmány